

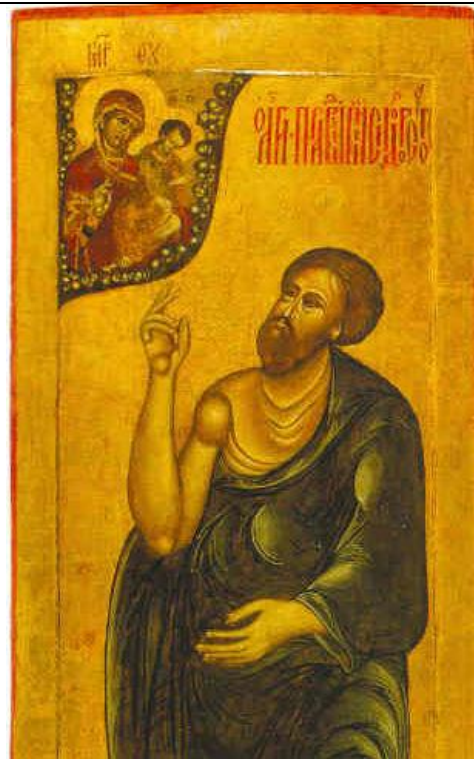
# Ukrainian Orthodox Church of Canada Українська Православна Церква в Канаді L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

*Св. Ісидор Твердислов, Христа Ради  
Юродивий, Ростовський  
Чудотворець*

**St. Isidore the Constant of Word  
("Tverdyslov"), Fool for Christ and  
Wonderworker of Rostov**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ  
kutash@unicorne.org



**"Навіть сухе дерево пчїлки медом  
наповняють."**

На 27-го травня за Григоріанським календарем (це 14-го за Юліанським) Православна Церква поминає одного з безліч монахів-угодників Божих, людину з винятковим прізвищем, якого надали йому через послідовність і достовірність його слів. Мова йде про Преподобного Ісидора Твердислова, який упокоївся в Бозі в р. 1474. Настольна Книга для Священно-Церковних Служителів о. Сергія Васильовича Булгакова (видана в Харкові в р. 1900 на російській мові) каже, що цю кличку дали йому «тому що його слова завжди здійснювалися».

Ісидор народився в Німеччині. Батьки його були багаті. Ісидор з юних літ жив чесно і співчутливо дивився на доколішній світ. Відчувши покликання покинути батьківський дім у пошуку Царства Божого,

**"Even a withered tree the bees with honey fill."**

On May 27 on the Gregorian Calendar (which is May 14 on the Julian) the Orthodox Church commemorates another of its vast multitude of monastic Saints, a man with a unique title - given to him because of the consistency and dependability of his words. It is St. Isidore Tverdyslov – i.e. the “Constant of Word” - who reposed in the Lord in 1474. The Handbook for Church Servers by Fr. Serhiy Vasyliyevych Bulhakov (published in Kharkiv in 1900 in Russian) says that he was given this epithet “because his words always came true”.

Isidore was born in Germany of rich parents. From his youth, he led a pure life and had a compassionate view of the world. He felt a call to leave his parental home in order to seek for the Kingdom of God. Before he departed he distributed his wealth to the poor.

він роздав своє майно вбогим і вирушив у дорогу.

Мандри Ісидора привели його до м. Ростова в Росії. Св. Миколай Велимірович у своїй книзі Пролог з Охрїду пише, що тут Ісидор закохався в Православ'ю (він був вихований католиком), і не тільки став причасником але й прийняв на себе важкий аскетичний подвиг Юродивого Христа ради. Такі люди насправді - при доброму розумі, але скривають свій духовний стан і плакають смиренність своєю дивною поведінкою та вдають божевілья, наслідуючи слова Ап. Павла до I Коринтян 4:10-13: «Ми нерозумні Христа ради, а ви мудрі в Христі; ми слабі, ви ж міцні; ви славні, а ми безчесні! Ми до цього часу і голодуємо, і прагнемо, і нагі ми, і катовані, і тиняємось, і трудимось, працюючи своїми руками. Коли нас лихословлять, ми благословляємо; як нас переслідують, ми терпимо; як лають, ми молимося; ми стали, як сміття те для світу, аж досі ми всім, як ті викидки!». При цьому вони не раз дають чудові поради та поучення людям і навіть чинять чуда uzдоровлення.

Св. Ісидор жив у халупці, яку він сам побудував і переносив у ній бруд, дощ і сніг, а молився всю ніч. Св. Миколай Велимірович у своїй книзі Пролог з Охрїду подає похвальний славень йому. На початку пише ось так: «Блаженний Ісидор змагався сам з собою/ Доки став безстрашим, як сухе дерево,/ Та навіть сухе дерево пчілки медом наповняють».

Ця згадка про сухе дерево пригадує дивне чудо, яке вчинив наш Господь – одне з дуже рідкісних «нищівних» чуд. В Євангелії від Матвія 21:18-22 читаємо про те, як одного разу по дорозі з Віфанії до Єрусалиму Ісус зголоднів і знайшов фігове дерево, яке мало на собі тільки зелене листя. Він сказав: «Щоб з тебе більше ніколи не було овочу до віку» і дерево зразу всохло. Учні здивувалися з цього, а Господь сказав, що вірою можна навіть гору кинути в море. Дехто виявляє стурбованість таким знищенням живого дерева тільки для того, щоб підтвердити якесь навчання. В. М. Кристі, який служив пастором у Палестині підчас Британської влади пише, що те що дерево мало тільки листя в цю пору року показувало, що воно дійсно ніколи не матиме овочу, бо плодове дерево вже в цей час мусіло б мати на собі малі шишки, предтечі фіг, і їх голодні люди могли б таки

His wandering brought him to the city of Rostov in Russia. St. Nicholas Velimirovic in his Prologue from Ochrid says that here Isidore fell in love with the Orthodox Faith (he had been raised Catholic) and not only became a communicant but also embraced the arduous ascetical endeavour of a “Fool for Christ”. Such folks are actually quite sane and self-aware, but conceal their spiritual state and foster humility by doing foolish things and pretending to be mad in keeping with the words of St. Paul in I Corinthians 4:10-13: “We are fools for Christ’s sake, but you are wise in Christ! We are weak, but you are strong! You are distinguished, but we are dishonored! To the present hour we both hunger and thirst, and we are poorly clothed, and beaten, and homeless. And we labor, working with our own hands. Being reviled, we bless; being persecuted, we endure; being defamed, we entreat. We have been made as the filth of the world, the offscouring of all things until now”. At the same time, they manage to give wonderful counsel to people around them and even work miracles of healing.

St. Isidore lived in a hut he himself had made and endured filth, rain and snow, spending his nights in prayer. St. Nicholas Velimirovic in his Prologue from Ochrid publishes a hymn of praise dedicated to him. It begins thus: “Blessed Isidore wrestled with himself/ Until passionless, as a withered tree, he became,/ But even a withered tree, the bees with honey fill”.

This mention of the withered tree calls to mind a strange miracle that Our Lord did – one of very few “destructive” miracles. In Matthew 21:18-22 we read that on one occasion on His way from Bethany to Jerusalem Jesus was hungry and came upon a fig tree that had only green leaves upon it. He said “May you never bear fruit again” and immediately the tree withered. When the disciples marvelled at this the Lord said that with faith even a mountain could be cast into the sea. Some have declared themselves troubled by what seems to be the destruction of a living thing simply to prove a point. W. M. Christie, who ministered in Palestine during the British rule there, wrote that, actually, since this fig had only leaves at this time of year, this showed that it was in fact not going to bear fruit at all, since a fruit-bearing tree would already have had a crop of small knobs, precursors of the figs, which hungry folk could eat. Thus it was not a fruit-bearing tree that was thus withered, but one which would not bear fruit, i.e. it was the pruning of an orchard.

споживати. Отож це всохло не плодове дерево, а таке що не могло видавати овочу. Тобто цей акт можна зарахувати просто як прочищення саду.

А все одно навіть сухе дерево приваблює пчілок, які можуть залишити солодкий скарб меду для прохожих. Сербський Угодник Божий, каже, що висохле на яву тіло аскета, яким погорджували б, як нездатне та безумне ті, що полонені скороминучою красою видимого світу, а не вбачають в ньому Ікону вічного і прецінного невидимого світу, може видати багатий солодкий урожай Благодаті для тих, які мають очі, щоб побачити і уші, щоб почути.

Ось так і було з Ісидором. Після життя наповненого насолодою близького відношення з Господом, з якого щедро випливали мудрі слова та чуда, Угодник Божий упокоївся в своїй халупці. Оодного дня прохожі люди здивувалися відчуті дивні пахощі, що виходили з неї. Зайшли і знайшли тіло в Бозі спочилого Ісидора. Похоронили його, а потім на тому місці побудували Церкву Вознесіння Господнього, Крипта, в якій спочивають його мощі є місцем чуд до нині.

За молитви та заступництво Преподобного Ісидора нехай і ми знайдемо насолоду постійного наближення до Господа і так нехай проживемо плідно, співпрацюючи з Ним, щоб проявляти між людьми цього скоро проминаючого світу вічне Царство Боже в своїй мандрівці до нього.

Nonetheless even a withered tree might attract a swarm of honey-bees who could deposit their sweet load in a hollow to refresh any who might come upon it. The Serbian saint says that the apparently withered body of an ascetic, scorned as unworthy and foolish by folks held captive by the fading beauty of the visible world (oblivious to the fact that it is simply an icon of the unfading and truly precious invisible world), could yield a rich, sweet harvest of grace to those who had eyes to see and ears to hear.

So it was with Isidore. After a life filled with the sweetness of intimacy with the Lord, from which miracles and wise counsels flowed richly, the Saint reposed in his hut. Some people passing by his earthly home one day were surprised by a strange fragrance come from it. They entered and found him asleep in the Lord. The Church of the Ascension of our Lord was later built upon the place of his burial and the crypt in which his relics lie remains a source of miracles to this day.

Through his prayers and intercessions may we find the sweetness of constant closeness with the Lord and live a fruitful life, working together with Him to make His Kingdom manifest among the people of this transitory world as we move along to the next, eternal one.